

HELEN FIELDSOVÁ

DOKONALÉ T I C H O

DETEKTIVKA

≡ KNIHA ZLIN

Dokonalé ticho

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

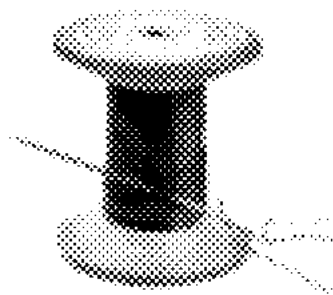
Helen Fieldsová
Dokonalé ticho – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

thrill

HELEN FIELDSOVÁ

DOKONALÉ T I C H O

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

≡ KNIHA ZLIN

Gabrielovi.

Když se na tebe dívám, vidím, jaký z tebe bude muž.

Muž laskavý a věrný, silný a zároveň něžný,
nezlomný a zásadový.

Vůdce.

Ani si nedovedeš představit, jak moc jsem na tebe pyšná.

KAPITOLA PRVNÍ

ZOEY

Kůži si odírala o kameny. Do masa se jí zarýval šterk. Přesto se plazila dál.

Smrt byla jako ghúl ve tmě, který se k Zoey s každým dalším drásavým krokem plíživě blížil. Co nevidět jí na ramenou přistanou jeho ledové prsty. Zastaví, teprve až v ní nezbude už ani kapka krve. Byla vděčná za černočernou tmu podzimní noci. Aspoň neviděla, jak po těch napáchaných zvěrstvech vypadá její tělo. Ta troška sil, které jí v horních končetinách ještě zbývaly, ji opustila. Ještě se po loktech trochu posunula dopředu. V žilách, jimiž jí kdysi kolovala plazma, jí nepřestávala proudit naděje.

Zkažená, pomyslela si. Ten muž jí slíbil, že ji nechá žít, když se dozná. „Jsem zkažená,“ zašeptala do prachu. Tolik chtěla přežít.

Ovládla ji agonie, jejíž ničivá intenzita jí přitlačila obličej k asfaltu silnice. Do tohoto dne se považovala za odborníci na bolest. V minulosti už měla zlámané kosti, prasklý ušní bubínek, přeražený nos, ale nic z toho ji nepřipravilo na muka, která lidské tělo snese, než přijde smrt.

Zvedla obličej z tvrdého povrchu a donutila neochotné pravé koleno, aby se posunulo ještě o několik centimetrů kupředu. Někdo přijede, řekla si. Brzy někdo přijede. To si ale myslela už celé dny. Kde jsou ti zachránci, kteří se ve filmu vždycky zjeví za pět dvanáct, kde jsou, když je člověk potřebuje?

Ze svého běžného života byla vytržena v neděli odpoledne, takže je to už týden, co ta noční můra začala. Čas se přeměnil jako v zakřiveném

zrcadle, bizarně se dlouze táhl, když uboze čekala, až její věznění skončí, a roztránil se do prázdna, jakmile se konec – její konec – přiblížil na dohled.

Celou dobu ležela v přítmi na studeném tvrdém stole. Krutým vtipem bylo, že až do samého konce měla dostatek jídla a vody a neutrpěla žádné vážnější zranění. Dovolila si chorobně věřit, že možná přežije. Léta se dívala na horory, samolibě odhadovala, kdo zemře a kdo přežije, a přesto spadla do prastaré pasti. Dovolila si věřit tomu, co jí bylo řečeno, aby přežila další vteřinu, další minutu, další hodinu, aniž by ji stravoval děs.

Na strach získala nový náhled. Teď by toho mohla ostatní ženy v azylovém domě spoustu naučit, ale už nikdy k tomu nedostane příležitost. Z páteře jí k žaludku vyšlehla bolest, jako by jí projelo kopí. Výkřik, který jí unikl z úst, byl víc zvířecí než lidský, odrazil se od asfaltu a jeho ozvěna se po okresní silnici vzdalovala pryč. Nikdo nepřijede. Díky té myšlence začala znovu uvažovat jasně. Nevyhodil ji uprostřed noci tady na kraji silnice, aby měla nějakou šanci přežít. Tohle byl její konečný trest. Dovedení k pokoře.

Rozhodla se snadno.

Položila si tvář na polštář silnice, povolila jednu nohu, potom druhou, až nakonec zůstala ležet rovně. Poslední kapkou síly se přetočila na bok a překulila se od stromů u krajnice směrem doprostřed silnice, přičemž gravitace jí následně pomohla dotočit se na záda. Nebolelo to. Dobrou zprávou – a zároveň špatnou, usuzovala – bylo, že už necítila žádnou bolest. Pocit, že jí něco rve tělo vejpůl, se rozplynul do chladného říjnového vzduchu. Když už nic jiného, může se alespoň naposledy dívat na měsíc. Všude byla naprostá tma. Nenacházela se tedy na dosah městu. Záři hvězd netlumilo žádné světlo. Skotské obloze se nic na světě nevyrovnalo. Zoey toho možná moc nenacestovala, ale omamné krásy své domoviny si byla vždycky vědoma, nikdy ji neomrzela zdejší krajina a architektura, jež se stala inspirací neomezeného množství lidové slovesnosti a hudby.

Dnes večer vyšly hvězdy pro ni. Možná jejich počet v jejích očích zdvojnásobily či ztrojnásobily slzy a možná se přes ten solný roztok více třpytily, ale pod takovou noční oblohou se umíralo jedna báseň. Není zkažená, pomyslela si. Už nemá smysl předstírat.

„Jsem dobrej člověk,“ pohybovaly se jí rty, byť z nich už nemohl uniknout jakýkoliv zvuk. Kdyby jí ve svazech zbývalo dostatek krve, díky níž by se mohly pohnout, usmála by se.

Šťastnější časy. Také nějaké zažila. V dětství, když matka žila v láskyplném soužití s otcem a bratr ještě bydlel s nimi. Den, kdy otec tvrdil, že je veze na pravidelnou půlroční kontrolu k zubaři, ale namísto toho je vzal do psího útulku. Strávili tam celé odpoledne a rozplývali se nad každým oříškem, až v posledním kotci našli zapomenutého ušmudlaného teriéra. Pojmenovali psíka vtipně Rek, ale pravda je, že od toho dne jim byl až urputně oddaný. Zoey si každý den říkala, jestli se jí to venčení, krmení a mytí jednou omrzí, protože u svých kamarádek viděla, že je nakonec otrávil, jak jsou na nich jejich darovaní mazlíčci závislí. Ale ji ne. Rek jí zůstal po boku od jejích pěti do dvanácti let. Spal na její posteli a tišil její pláč, když ji každý den po celý měsíc šikanovala ta velká holka odnaproti, než si otec zašel promluvit s jejími rodiči. Když byla smutná, Rek se nechal nosit po domě jako panenka. Od pondělí do pátku seděl v půl čtvrté na rohožce u dveří a čekal, až se Zoey vrátí ze školy. Vždycky ji ohromovalo, že psi vědí, kolik je hodin. A Rek jí svůj huňatý čumák přitiskl k slzami zmáčené tváři, když do auta jejího otce nabouralo vozidlo řízené mužem s větším množstvím alkoholu v krvi, než na jaké má člověk právo. Nejeli do nemocnice, nekonalo se žádné dlouhé loučení, jen se jim u dveří objevil policista s vážným výrazem a tiše jim to sdělil. Matka se rozplynula v žalu.

O osmnáct tichých měsíců později k nim přibyl otčím. O rok později oslavil bratr šestnácté narozeniny tím, že s matčíným svolením narukoval. Zoey ji za to nenáviděla. Uvažovala, jestli jí dokáže odpustit, než dodýchá, ale odpuštění vyžadovalo úsilí a soustředění. Musela

ho přiživovat naděje. A jí už žádná nezbyvala. Bratrův únik ji chytil do pasti. Odstranil poslední překážku mezi ní a matčíným novým manželem.

Pěsti, které před svým odchodem snášel její bratr, se obrátily proti ní. Matka, hromádka rozbitého porcelánu, nic neřekla a neudělala. Možná jí to bylo jedno. Možná byla jednoduše vděčná, že ty rány nedopadají i na ni. Modřiny byly teritoriálně omezené. Zoeyina tvář zůstávala netknutá do začátku letních prázdnin, kdy strach z ostrážitých učitelů na chvíli opadl a veškeré skrupule šly stranou. Zoey po nocích v pokojíčku ronila slzy do Rekovy hřejivé srsti a přitisknutá k jeho hubenému, ale konejšivému tělíčku se třásla. Tedy do té doby, než otčím došel k názoru, že jí láska k tomu psisku přináší do života příliš mnoho radosti. Prohlásil, že má alergii na psí srst a že jsou granule moc drahé, přestože bydleli v obrovském domě a vydělával víc než dost. S podivným, špatně předstíraným kýchnutím oznámil, že ten pes musí z domu.

Ten den se Zoey vryl do paměti jako scéna z *Čaroděje ze země Oz*, s tím rozdílem, že Toto neunikl z otčímových spárů a nevrátil se k ní. Rek jí byl odebrán z náručí, když se s ním choulila na posteli a opakovala, že pokud jí ho vezmou, nepřežije to.

„Přestaň dělat scény,“ usadila ji matka. Pro jejich vztah, jenž byl na vrcholu Zoeyina dětství křehký jako motýl, představovala ta tři slova rozsudek smrti. Otčím jí řekl, že dal Reka do útulku. Vezme si ho nějaká rodina, do které se bude líp hodit, poučoval ji. Ten večer si Zoey sedla a spočítala si, kolik dní zbývá do jejích šestnáctých narozenin, kdy bude moct utéct jako bratr. Sedm set dva. Všechny si je vyznačila do sešitu, aby si mohla každý uplynulý den červeně odkřížkovat.

Naprosto promarněný život, pomyslela si. A strašlivou pravdou bylo, že kdyby teď mohla dostat navíc pár těch dní plných podlitin a nenávisti, s povděkem by je brala.

V sedmnácti bydlela u jedné spolužačky, než kamarádčina matka ztratila práci a nemohla si dovolit Zoey dál živit ani ubytovávat. Sna-

žila se studovat a dělat zkoušky, ale neúspěšně, to neustálé stěhování z gauče na gauč bylo příliš vysilující. Nakonec dala matce ještě jednu, poslední šanci. Skládaly se sliby. Stejně rychle se porušily. Pěsti opět létaly.

V osmnácti už měla Zoey dost rozumu na to, aby věděla, že je nejvyšší čas to doma zabalit. Vyrasila na ulici vykřičet svůj názor na otčíma do světa, dostatečně veřejně na to, aby se ji neopovážil umlčet. A potom se se svým umělohmotným pytle s oblečením sebrala a odešla do azylového domu, o němž slyšela. Pokrytá modřinami, které jí do toho útočiště zaručovaly vstup, se tam zabydlela a zařadila se do nekonečné fronty čekající na přidělení sociálního bydlení. Ohledali jí jizvy. Nabídli jí, že podají trestní oznámení. Zoey ale nemohla být k matce tak krutá, aby poslala do vězení muže, který jí zajišťoval střechu nad hlavou. I když si to jednoznačně a stoprocentně zasloužil.

Jak tak zírala na měsíc, obloha se k ní sklonila níž. Ve větvích stromů nad ní tančil poryv větru a zasypával jí tělo pokrývkou zlatých listů. Po krku jí pobíhalo nějaké stvoření s dvěma řadami noh, ale Zoey to nevadilo. Teď už nemělo smysl se cukat. Za chvíli bude stejně jen potravou pro červy. Silnice byla dlouhá a rovná a neohraničovaly ji žádné bílé vodící čáry. Takže byla na venkově. Možná tudy nikdo až do rána neprojede. Pro toho chudáka řidiče to bude otrěsné překvapení, pomyslela si Zoey. Začínat pondělek takovou obludností. Tedy pokud ji nepřejede.

Posledních sedm dní jejího života začalo chybou. Kolikrát se dětem řeklo, že se nemají přibližovat k autům, z nichž na ně někdo mluví? Byla duchem jinde, po cestě do místního supermarketu v Sighthillu na předměstí Edinburghu přemýšlela, co uvaří k večeři. Nevšimla si, že ji sleduje nějaké auto, to si uvědomila až teď. Neozval se u ní žádný šestý smysl, když přecházela přes parkoviště mezi činžáky. Nenapadlo ji, že by muž, který se jí zeptal na cestu do zoo, mohl mít v rukávu velký nůž, který jí rychle přiložil ze strany ke krku. Nastoupit do auta,

nebo vykrváčet na parkovišti, to byly její možnosti. Zpětně litovala, že si nevybrala tu druhou. Nakonec to vyjde nastejno.

Ze sedadla spolujezdce, s nožem namířeným na její hruď, jí nařídil nasadit si pouta. Ruce se jí klepaly tak silně, že se jí je povedlo zacvaknout až na čtvrtý pokus. Prostě mě znásilni, proletělo jí hlavou. Prosťte to ze sebe dostaň, udělej, co potřebuješ. Využij mě a pak mě pusť. Ale nech mě žít. Prosím tě, nech mě žít. Tolik dní jsem odškrtala červenými křížky. Není spravedlivé, abych teď umřela. Muž ji vezl dál a dál, už cestu ze své polohy ležmo na zadním sedadle nepoznávala. Statečnost jí nechyběla. Chodidlem zajela pod kliku dveří a snažila se ji zvednout a otevřít, ale zjistila, že dveře jsou zamčené na dětskou pojistku. Tmavá skla na zadních okénkách zmařila její šance na to, že by si pomoc přivolala máváním. Dokonce i pokus praštit muže spoutanýma rukama do hlavy jí nevynesl nic než pohrdavý smích a ránu loktem do oka.

„Prosím vás, nezabíjejte mě,“ žadonila, když zastavili na jakési zarostlé příjezdové cestě.

„To se nechystám,“ odvětil. „Ale jsi zkažená.“

„Cože?“ vyrazila ze sebe. Strachy a hanbou z toho, že její močový měchýř nechal uniknout svůj obsah, byť ona sama uniknout nemohla, jí vyschlo v ústech.

„Musíš to říct,“ přikázal jí klidně. „Jsi zkažená, že jo?“

„S někým jste si mě musel splést,“ odpověděla. „Nevím, za koho mě máte, ale já nejsem špatnej člověk. Nikdy jsem nikomu neublížila. Když mě pustíte, slibuju, že nikomu neřeknu ani slovo. Nebudete mít žádný potíže.“

„Ale jsi zkažená,“ trval si na svém. „Jsi nestydatá, drzá. Bezcitná. Staráš se jen o sebe. Řekni to.“

„To teda nejsem,“ vykřikla Zoey a odtahovala se od něj na zadním sedadle co nejdál. „Nejsem špatnej člověk. Neznáte mě.“

Nato vystoupil a otevřel zadní dveře. Byl vysoký. Oči měl posazené blízko u sebe a tak tmavě hnědé, že v nich nedokázala rozeznat

zorničky. Smrděl. Když se nad ni nahnul, aby ji za hrst vlasů vyvlekl z auta, ucítila závan hniloby.

„Udělám, co chcete. Můžete... můžete se se mnou vyspat. Nebudu se bránit. Jestli chcete, abych byla nestydatá, tak budu. Jo? Můžu bejt, co chcete,“ zašeptala a odvrátila hlavu, když si ji přitáhl k sobě.

„Vidíš? Kolik vteřin trvalo, než jsi mi ukázala, co jsi zač? Řekni to,“ nařídil.

„Jsem zkažená,“ podvolila se Zoey a on ji popadl za vlasy a odtáhl po cestě ke skupince stromů v zadní části zahrady. Nepokrytost, s níž ji tudy vedl, značila konec naděje. V okolí nemohla být živá duše, která by si všimla, co dělá, když se ani nepokoušel být nenápadný.

„Dotýkat se jí, to je proti pravidlům,“ mumlal si po cestě. „Žádné dotýkání. Vůbec žádné.“

Zvedla hlavu, aby se rozhlédla za křoviska na kraji pozemku. Na dohled nestála žádná jiná budova než ta, která jí byla předurčena. Její křik nikdo neuslyší.

Ve stromoví nad ní zahoukala sova. Zoey měla sovy vždycky ráda. Od krajnice mimo její zorné pole se ozvalo začmuchání. To je Rek, řekla si. Rek mi přišel dělat společnost, než budu zase s tatínkem. Už se není čeho bát. Hvězdy odrážející se jí v očích pohasly. Edinburský podzim bude letos dlouhý a studený.

KAPITOLA DRUHÁ

Inspektor Luc Callanach prudce zastavil na krajnici Torduff Road. Dva zvědaví koně přes ohradu sledovali, jak modré blikající majáky ničí klid a mír časného jitra. Natáhl si přes triko mikinu s kapucí a podíval se na hodinky. Půl šesté ráno. Technici právě kolem místa činu rozestavovali reflektory, protože světla bylo ještě málo. Slabé říjnové paprsky tam dopadnou nejdřív v půl sedmé. Šéfinspektorka Ava Turnerová zastavila za ním a vystoupila ve sportovním oblečení, zjevně již po ranním tréninku.

„Spíš vůbec někdy?“ zeptal se jí, když spolu srovnali krok.

„To je nějaký francouzský zvyk, zdravit otázkou? Protože tady ve Skotsku jsme navyklí nejdřív popřát dobré ráno. Už jsi tady dost dlouho, abys to věděl. Co víme o oběti?“ odpálkovala ho a zběsile si mnula ruce.

„Ještě jsem ji neviděl,“ odpověděl, stáhl si rukavice a podal jí je. „Na, je tu strašná kosa. A musíme kus nahoru. Cesta je dlouhá a úzká, vede na jih k nádrži, takže museli uzavřít necelé dva kilometry kolem. Technici už začali. Podle všeho je to mladá žena.“

Ava ukázala policistovi v uniformě svůj průkaz a oba se sehnuli, aby prošli pod žlutou páskou. „Zpravidla na soudním lékařství spolupracujeme s Ailsou Lambertovou, ale ta má momentálně dovolenou, takže kdo se postará o tělo?“ zeptala se.

„Já,“ ozval se muž stojící za nimi. „Jonty Spurr. Mám radost, že vás konečně poznávám osobně, šéfinspektorko.“ S úsměvem jí podal ruku. „Lucu, dlouho jsme se neviděli. Řekl bych, že vás zase rád vidím, ale ne za těchto okolností.“

„Jonty, zdravím,“ řekl Luc. „Co vás přivádí do Edinburghu?“

„Zaskakuju za Ailsu po dobu, co se bude starat o sestru. Prý mrtvice. V Aberdeenu mám šikovného zástupce a tady vám chybí lidi, proto mě sem dočasně přeložili. Tak se půjdeme na tu mladou dámu podívat? Už na vás čeká,“ vyzval je a podal jim ochranné oděvy, boty a rukavice. Zatímco se oblékali, tým forenzních techniků postavil pod stromy kousek před nimi plátěný přístřešek a řev generátoru vyplašil ptáky z blízkého lesa. „Pardon, tady ten rámus působí strašně hlasitě,“ podotkl Jonty. „Na tělo padají listy a voda, proto ten stan. Budete si muset dávat pozor, kam šlape-
te. Krev je na velké ploše a nesmíme narušit stopy. Už jste měli snídani?“

„Jen kafe,“ odpověděla Ava. „Proč?“

„Zvraceli mi tu už dva lidi. Nemusíme se od práce zdržovat dalšími,“ odvětil Jonty.

„Oba už jsme za ty roky zvyklí na ledacos, takže se nám kufr nezved-
ne,“ ujistila ho Ava. „Ale díky za varování.“

Pomalu se po bílé umělohmotné cestičce pod plachtovou střechou pohybovali vpřed a dávali pozor, aby nešlápli vedle a nekontaminovali tak cokoliv, co by mohlo být důkazním materiálem. Jonty Spurr šel ve-
předu a poklekl u malé mohylky zakryté forenzní plachtou. Pomalu ji nadzvedl, jako by nechtěl probudit dítě.

Callanach odvrátil zrak. Ava si zakryla ústa. Zřídka se místo činu nedalo označit jinak než jako jatka. A bohužel jediné tak bylo možné vystihnout to, co se přihodilo mladé ženě ležící na zemi.

„Lucu, zavolej na stanici. Zeptej se, jestli nikdo za posledních osma-
čtyřicet hodin nenahlásil, že pohřešuje mladou ženu – zatím udej jen
věk mezi šestnácti a dvaceti lety, dlouhé hnědé vlasy, červenohnědé šaty.
Zatím žádný jiný popis,“ řekla Ava Callanachovi.

„Nejsou barevné,“ poznamenal Jonty.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Callanach.

„Ty šaty nejsou červenohnědé,“ vysvětlil Jonty. Rukou v rukavici dív-
ce zajel pod levé rameno a o pár centimetrů ho nadzvedl, aby odkryl
kousek látky pod lopatkou. V reflektorech se rozzářila bílá barva bavlny.

Ava se ostře nadechla. „To jsou bílé šaty?“ zadrmolila. „Jak se do prdele mohly...“

Jonty odpověděl tak, že šaty vzal za lem a vyhrnul je nahoru, aby odhalil stehna a břicho. Na břicho měla vyříznutý obrovský plát kůže a obnažené maso se začalo svrašťovat, jak tělo schlo. Z rány jí po nohách až k bosým chodidlům zaživa proudila krev, která nyní již byla po celé dolní polovině těla zaschlá.

„To není všechno,“ oznámil Jonty. „Podobně velký kus kůže jí vyřízli i ze zad. Když jsme ji našli, neměla spodní prádlo. Zatím jsme tu na nic nesáhli, abyste si to mohli sami prohlédnout.“ Vstal, dívku zase zakryl a ukázal opačným směrem, než odkud přijeli. „Několik metrů se po té silnici plazila. V asfaltu zůstaly kousky kůže – jsme toho názoru, že jsou z jejích rukou a kolen. Jak se plazila, krvácela víc a víc. Nalezli jsme dva velké kompresní obvazy, které musela ztratit, oba kompletně nasáklé krví. Ať už ji tady nechal kdokoli, nejdřív jí poskytl určitou lékařskou péči a potom ji nechal na místě, kde bylo skoro jasné, že ji nikdo neobjeví včas.“

Chvilí mlčky stáli a přemýšleli. Kdesi v dálce bylo slyšet startování traktoru. Přes rozlehlou vodní nádrž směrem na jih hlasitě fičel vítr. Toto mimořádně krásné místo, ležící jen pár kilometrů od obchvatu Edinburghu, se stalo domovem ducha.

„Ležela na zádech,“ ozvala se Ava. „Myslíte, že na těch kolenou zkolabovala a skutálela se sem?“

„Ne, kdyby jen zkolabovala, zůstala by prostě ležet tváří vzhůru. Ta vozovka nemá dostatečný sklon, aby jí gravitace pomohla odvalit se sem. Já si myslím, že se přestala plazit a rozhodla se odpočívat. Nebo to vzdala. Musela už být vzhledem ke ztrátě krve a šoku úplně mimo. Můžu dát tělo odvézt? Nechci, aby se jeho stav ještě zhoršil, než začnu pitvu,“ pronesl Jonty.

„Ještě se na ni jednou kouknu,“ řekla Ava. „S tou snídaní jste měl pravdu, Jonty. Pokaždé když si myslím, že mě ty roky u policie znecitlivěly, objeví se něco nového.“

„Pokoj a spravedlnost. Nic jiného pro ně v téhle fázi už udělat nemůžeme. Musím jít podepsat pár papírů. Můžete se na ni ještě podívat, ale nehybejte s ní a zůstaňte na podložce, ano?“ prohlásil Jonty.

Ava přistoupila k dívce, poklekla u ní a ještě jednou odhrnula plachtu, aby odhalila dívčinu tvář a ramena. „Pravou ruku má ohnutou. Jako by něco držela,“ podotkl Callanach.

„Nebo jí třeba jen takhle dopadla na zem,“ odvětila Ava. Posunula se k nohám a zvedla jí jedno chodidlo. „Pod tou zaschlou krví nevidím žádná zranění. Žádné viditelné pohmožděnin. Podle mě toho moc neušla. Vysadili ji někde poblíž.“

„Včera večer nepršelo a nebyl důvod, proč by to auto muselo zastavit na krajnici, kdyby tu bylo široko daleko jediné. Žádné stopy pneumatik nenajdeme,“ uvažoval Callanach.

„Souhlasím. Nevíme, z jakého směru to vozidlo jelo, takže probírat se záznamy z bezpečnostních kamer na nejbližších křižovatkách by bylo jako hledat jehlu v kupce sena. Podél silnice ale stojí pár domů,“ dodala Ava. „Pošli tam strážníky, ať zjistí, jestli někdo pozdě v noci neviděl nebo neslyšel nějaký vůz. Ať se všech zeptají, jestli by jim nevadilo, kdybychom jim prohledali pozemek. A ty, kteří odmítnou, ať prověří.“

Znovu se k nim připojil Jonty Spurr. Sundával si rukavice a u těla ho mezitím vystřídal fotograf, jenž měl zachytit místo činu před převozem těla do márnice.

„Pane doktore, je možné, že jde o výsledek zbrabané operace? Ty komprese, řezy. A tělo odhozené na tak veřejném místě. Ať už to udělal kdokoliv, chtěl, abychom ji našli,“ pokračovala Ava.

„Muselo být zjevné, že vzhledem k množství ztracené krve to nemůže přežít. Tohle nelze lékařsky zdůvodnit. Ty obvazy ji možná jen měly déle udržet naživu,“ řekl Jonty.

„Chcete říct, že jí ty rány ve skutečnosti ošetřili proto, aby prodloužili její agonii?“ zeptal se Callanach.

„V popisu práce mám vědecky podložené závěry, ne spekulace. Je s podivem, že přežila tak dlouho. Byla statečná, snesla toho neuvěř-

řitelně moc. Že se za daných podmínek dokázala plazit, byť jen pár metrů, je nevídané," odvětil Jonty.

„Jak dlouho je podle vás mrtvá?“ zeptala se Ava.

„Tři až čtyři hodiny. Prý ji našel nějaký pomocník ze statku, který jel vypustit krávy na pastvu. Viděl jsem, jak mluví se strážníky, kteří byli na místě jako první. Vzhledem k tomu, že sám utrpěl šok a je v lékařské péči, odhadoval bych, že s tím nemá nic společného. Když pomineme psychopatologické motivy zločinu, musel to být někdo se silným žaludkem, když dokázal rozřezat mladou ženu, potom ji otočit a udělat to ještě jednou. Není to jako bodat ve vzteku. I lidi s lékařským vzděláním se na dlouhé řezy připravují dlouho.“

„Takže je to psychopat," prohlásila Ava. „Nebo někdo naprosto uvyklý krajnímu násilí a krveprolití.“

„Někdo, koho byste neměli podceňovat, tak bych to asi řekl," přitakal Jonty. „Jdeme ji převézt. Pitvu provedu dnes, ale bude to trvat. Pro odpovědi si přijedte zítra ráno.“

Rozloučili se. Luc s Avou přihlíželi, jak tělo přesunuli do patologického vaku a následně na nosítka. Tam, kde mladá žena zemřela, byla země ve středu karmínově zbarvená a po krajích černá. Teď po odvozu těla byla dráha, kterou urazila, lépe vidět.

„Nedostala se vůbec daleko," podotkl Callanach. „Tipuju, že když ji tu pachatel nechal, věděl, že už dlouho nevydrží. A taky si myslím, že jel směrem na jihozápad, k nádrži.“

„Proč?“ zeptala se Ava.

„Protože se začala plazit směrem do Edinburghu. Dám ruku do ohně, že by se neplazila směrem, jakým odjelo to vozidlo. Útočníkům se snažíš co nejrychleji utéct. A instinkt tě nutí běžet opačným směrem, než kterým jedou oni.“

„Myslíš, že to byl někdo, koho znala?“ uvažovala dál Ava.

„Nevím, co by bylo nebezpečnější, jestli schopnost tohle udělat úplně cizímu člověku, nebo dokázat se dívat do očí někomu známému a zároveň do něj řezat. Jako by ji napadlo zvíře. Nikdy jsem neviděl

tělo, kterému by chybělo tolik kůže,“ odpověděl Callanach. „Pojď se podívat kus po té silnici, jestli se něco nepřehlédlo.“

Tiše ušli bok po boku zhruba sto metrů, okolní zeleň jim skýtala určitý poklid. „Já tu práci nesnáším,“ promluvila Ava.

„Ne, to není pravda,“ opáčil Callanach. „Nesnášíš důvod, proč je ta práce důležitá. Musíš si připomenout, že nad těmihle zvrácenými šmejdy převažují co do počtu po milionech slušní lidé. Kdybychom tu nebyli, kolik dalších mrtvol by skončilo znetvořených na kraji silnice?“

„Nepřemýšlíš někdy o tom, že se vrátíš do Lyonu? Víím, že sis tam hodně zkusil, ale už je to dávno. Mohl bys znovu nastoupit k Interpolu, máš očištěné jméno. Nemůžeš mi tvrdit, že tě to nenapadlo,“ pronesla Ava, otočila se nazpátek a koukala na světlomety a přehlídku bíle oděného personálu přecházejícího systematicky sem a tam.

„Po nařčení ze znásilnění si jméno očistit nemůžeš,“ odvětil. „Je to jako snažit se dostat inkoust z bílé košile. Už jsem se zabydlil tady. Nebudu tvrdit, že se ve Skotsku cítím jako doma, ale je mi tu dobře. Jen kdybychom mohli nahradit všechny edinburské výdejny rychlého občerstvení výběrovými lahůdkářstvími, bylo by to ještě lepší.“

„Nikdy nám to naše jídlo neodpustíš, co?“

„Jestli čekáš, že se smírím se zvěrstvy, jako je haggis z vnitřností, ovesná kaše a to vaše mleté hovězí s kaší, tak ne.“ Callanachův francouzský přízvuk slova zvýraznil, jako by označovala jakési exotické choroby.

Ava se usmála. „Za těmi dvěma nádržemi se silnice mění na polní cestu a je dost kamenitá. Jednou jedinkrát doufám v měkkou zem, a ono už týden nepršelo. Máš pravdu. Nejsou tam žádné čerstvé stopy pneumatik. V tom autě ale bude její krev. Musíme toho pachatele najít, a to rychle, než bude mít příležitost odstranit všechny důkazy.“

„To dělá právě teď,“ poznamenal Callanach. „Pojď, vrátíme se na stanici. Já informuju tým a ty nám zatím zařídíš poskytnutí všech potřebných prostředků.“ Když se otáčeli, že půjdou nazpátek, zazvonil

mu telefon. „Ano, je. Kontaktujte příbuzné. Ale nejdřív si vyžádejte fotku. Musíme mít potvrzenou totožnost, to tělo nesmí vidět nikdo jiný. Díky.“ Zavěsil. „Minulou neděli bylo vyhlášeno pátrání po pohřešované mladé ženě, která odpovídá tomu hrubému popisu. Konstábl Tripp shání aktuální fotku.“

„O tom jsem neslyšela. Nějaký důvod, proč zpráva o tom pátrání není v oběhu?“ divila se Ava.

„Bydlela v azylovém domě pro oběti domácího násilí. Tam se ženy často nezdrží dlouho, přicházejí a odcházejí. Někdy mají po určité době dost toho nedostatku soukromí, nebo se vrátí domů, nebo zkrátka nechtějí být nalezeny. Policie vyslechla zaměstnance azylového domu, ale nic nenasečovalo tomu, že by se stala obětí trestného činu, takže se s případem od té doby nikam nepohnulo.“

„Řekli ti jméno?“ zjišťovala Ava.

„Zoey Coleová. Osmnáct let. Běloška, hnědé vlasy, oříškové oči. Zní to jako ona.“

„To ano,“ souhlasila Ava a přidala do kroku. „Otázkou je, jak se vůbec dostala do azylového domu. Možná že člověk, kvůli kterému se tam přestěhovala, zjistil, kde je, a rozhodl se ji navštívit.“

„Překvapilo by mě, kdyby domácí násilí přerostlo do tohohle. Byl by to nejradikálnější vývoj trestné činnosti, jaký jsem kdy viděl,“ prohlásil Callanach.

„Lidi můžou nečekaně vybuchnout a odhalit naprosto skrytou část svojí povahy. Ty jsi byl s Astrid jen na jednom rande a koukej, co se stalo na jeho konci. Tolik se na tebe upnula, že tě byla schopná nařknout ze znásilnění a výrazně si ublížit, aby to mohla doložit. Dokážeš si představit, o kolik posedlejší a vyšinutější by musela být, kdybyste spolu byli šest měsíců nebo dva roky? Zlomení lidé nemají žádné hranice. Nejnebezpečnější jsou škody, které na povrchu nejsou vidět.“

KAPITOLA TŘETÍ

Vyšetřovací místnost kriminálního oddělení zela prázdnotou. Konstábl Christie Salterová stála na prahu, v jedné ruce hrnek s kávou a v druhé krabici s donuty. Další krok kupředu ji vrátí do světa, z něhož před mnoha měsíci odešla, poté co únos, u něhož zasahovala, skončil katastrofou a ona utrpěla bodnou ránu dlouhým keramickým střepem do břicha. Přišla o dítě. A zcela upřímně na chvíli i o zdravý rozum. Návrat do práce byl nutností, ne možností. Kdyby zůstala doma další minutu, dál jen zírala na tapetu na stěně a přepínala mezi televizními kanály, škody na jejím duševním zdraví by přestaly být dočasné a staly by se nenapravitelnými.

„Doufám, že jsou všechny pro mě. Já se vo svoje nenasycený tuky s těma nenažranejma pacholkama dělit nebudu, až se vrátěj,“ ozval se za ní seržant Lively.

Salterová se do prázdné místnosti, k níž stála čelem, usmála, potom se pokusila nasadit vážnou tvář a otočila se.

„No vy už máte, seržo, takový pupek, že nějakých dvacet koblih s pudinkovou náplní a čokoládovou polevou se na vás úplně ztratí. Tak si dejte do nosu.“ Podala mu krabici.

„Jsem rád, že vám ta dovolená nevtupila ten váš vestrej jazýček. Jen vám připomínám, že jsem furt váš seržant, tudíž mi musíte každý ráno dělat kafe a leštit boty,“ odpálkoval ji Lively, vzal si od ní týdenní dávku kalorií a už měl v sobě první sousto.

„Já jsem ovšem slyšela, že Max Tripp má za sebou seržantské zkoušky a čeká na výsledky. Takže bych řekla, že brzo budu dělat kávu jemu.

Ale nebojte, určitě budete mít pořád dost jiných poskoků ke koman-
dování,“ zakřenila se Salterová. „A když jsme u toho, kde všichni jsou?“

„Volali nás k tělu nalezenému na Torduff Road. Ještě pár hodin ne-
budou zpátky. Vodhaduju, že teď začínaj sbírat výpovědi lidí z voko-
lí. Šéfspektorka Turnerová i ten model na spodní prádlo, kterej mi
dělá nadřizenýho, jsou na místě,“ informoval ji Lively a hřbetem ruky
si přitom utíral ústa.

„Pořád se s inspektorem Callanachem špičkujete, co? Říkala jsem
si, že vás to třeba už přešlo. Možná bych tam měla zajet. Jestli otevírají
nové vyšetřování vraždy, měla bych přiložit ruku k dílu, každý člověk
se počítá.“

„Podle mě bude pomoc potřeba spíš tady. Vždyť víte, jak to bejvá.
Najednou se rozezvoněj telefony, jak budou všichni volat kvůli sto-
pám a dotazům. Za chvíli tu bude pěkněj zmatek. Na místě mají lidi
dost,“ vymlouval jí to Lively.

„To je blbost. Na zvedání telefonů si sem můžete zavolat lidi zezdo-
la. Vezmu si auto. Doprava je dneska celkem plynulá, dorazím tam
za...“

„Christie,“ přerušil ji Lively. „Je to vošklivý. Mladá holka s votevře-
ným břichem. Vážně si myslím, že byste neměla...“

„A dost,“ zastavila ho. „Budete mě oslovovat Salterová jako vždycky.
A o tom, co se stalo, se nebudeme bavit. Kdybych to chtěla rozebírat,
mohla jsem zůstat doma, kam mě dvakrát denně chodil kontrolovat
někdo z rodiny. Tohle je práce. Tak se mnou nezacházejte v rukavič-
kách a nesnažte se mě někam uklidit. Na to už je pozdě.“

Zazvonil telefon, který Livelyho ušetřil odpovědi. Popadl pero a na
blok papíru si začal škrábat poznámky, přičemž to do telefonu potvr-
zoval.

„Dejte nám deset minut,“ řekl nakonec a zavěsil. „Tak si vemte ka-
bát, Salterová. Jedem do města.“

Crichton's Close byla ulička pro pěší vedoucí na Royal Mile. Před-
stavovala oblíbené noční stanoviště pro lidi bez domova, protože je

vysoké zdi po obou stranách chránily před větrem a dal se tam najít alespoň částečný úkryt před deštěm. Jako neprůjezdná cesta skýtala ulička ještě tu výhodu, že do ní nemohla vjíždět ani policejní vozidla. V noci jí procházeli jen opilci a nicnetušící turisté. Ledaže byste si chtěli koledovat o nějaké potíže. Lively se Salterovou projeli přes Gentle's Entry a zaparkovali na Bakehouse Close, odkud došli pěšky za roh, kde se strážníci a záchranáři ze všech sil snažili přesvědčit nějakého muže, aby se nechal ošetřit.

„Kdo to je?“ zeptal se Lively strážníka, když k nim došli.

„Jmenuje se Mikey Parsons. Na ulici už je dlouho, ví se o něm, že fe-tuje. Pravidelně ho při pochůzkách vidáme. Nikdy jsme s ním neměli žádnéj problém, akorát močení na veřejnosti, ale vždycky se jen sebere a jde pryč, nikdy na nás nic nezkoušel.“

„Jak vám je, pane Parsonsi?“ oslovila ho Salterová, když k němu došla.

Muž se prudce otočil a snažil se ji najít pohledem, ale místo ní zůstal civět na plakát jakéhosi koncertu visící na protější zdi. Běhmo očí měl zbarvené do vztekle rudého odstínu a ústa otevřená. Ruce mu visely podél těla, zakymácel se, ale nespadl. Jeden ze záchranářů udělal další krok jeho směrem, v ruce vlhčený ubrousek, kterým mířil na Mikeyho levou tvář. Když mu setřel zaschlou krev, na Mikeyho tváři se jasně ukázaly tři řezné rány.

„No tak to je kurva báječný,“ zabrbal Lively. „Nějakej magor nám tady imituje Zorra.“

Horní linka písmena Z se táhla od kořene jeho nosu k vnější hraně lícní kosti, potom se stočila úhlopříčkou ke koutku úst a odtamtud vedla zpátky rovně až k ušnímu lalůčku.

„Má kliku, že to neschtal do krku,“ okomentoval to záchranář. „Pane Parsonsi, bolí vás něco?“ zeptal se hlasitě.

Parsons zaúpěl. Obličej měl navzdory chladnému počasí zpocený a zdálo se, že si svých zranění vůbec není vědom.

„Co si podle vás vzal?“ zeptala se Salterová.

„Já bych si vsadil na Spice,“ odpověděl jeden ze záchranářů a lepil na ránu po pár milimetrech mašličkové náplasti, aby okraje držely u sebe. „Teď se to tu rozšířilo jako epidemie. Pohotovosti jsou narvané k prasknutí a normální veřejnost to dost děsí, když někoho vidí stát uprostřed silnice jako zombie. Ta droga způsobuje halucinace a psychózy. Takovýhle stav, kdy je ten člověk naprosto mimo, je běžný. Není pak absolutně schopný normální komunikace. Jestli pan Parsons tam někde uvnitř ještě je, může být v úplné agonii. Nemáme to jak poznat.“

„Kdo vás zavolal?“ zjišťoval Lively.

„Jedna prodavačka šla ráno kolem a viděla tu krev, tak to nahlásila. Nevěděli jsme, co se mu stalo, dokud jsme se na něj pořádně nepodívali. Když jsme přijeli, pokoušel se schovat si hlavu v odpadkovém koši.“

„No určitě to není nic náhodného,“ ozvala se Salterová. „Co myslíte, seržo? Hádky s dealerem, nezaplacený dluh, nebo rvačka, co se vyostřila?“

Lively vytáhl telefon a ránu si několikrát zblízka vyfotil, zatímco záchranáři dokončovali svoji práci, a potom si pro jistotu ještě udělal pár fotek místa.

„Rvačka ne,“ odpověděl nakonec. „Tohle je spíš vocejchování. Ty zářezy jsou jen na jedné straně tváře a jsou dost rovný. Bylo to plánované. Je tady někde kolem na zemi krev?“ křikl na jednoho ze strážníků stojícího opodál.

„Tamhle vedle té hromady pytlů na odpady,“ zněla odpověď. „Myslíme, že Mikey v nich má svoje věci.“

Salterová a Lively přešli k haldě páchnoucího šatstva a lepenky, která tvořila domov Mikeyho Parsonse. Červený stříkanec ve tvaru šipky zdobil metr od země vnější zeď jakéhosi obchodu. Lively několika cvaknutími uzavřel své obrazové portfolio.

„Jestli seděl tady na tom kartonu, tak měl ten stříkanec na úrovni tváře,“ uvažoval. „Vzhledem k tomu, že by si asi těžko ubalil brko, kdyby už měl půlku tváře rozseklou, vsadím se, že ho někdo napadl, až když byl v rauši.“

„Vy si myslíte, že k němu prostě někdo přišel, když byl mimo, a rozhodl se, že mu rozkrájí obličej?“ zeptala se Salterová. „Nemohl to být někdo jiný pod vlivem Spice? Jestli ta droga způsobuje psychózu, je možné, že se sice podívali tady na Mikeyho, ale viděli něco dočista jiného.“

„Mám silný podezření, že se nikdy nedozvíme, jak to bylo,“ odvětil Lively. „Tady pan Parsons podle všeho nechce spolupracovat ani se nechat odvézt do nemocnice a určitě nám k tomu nepodá žádnou smysluplnou výpověď. Udělali jste všechno, co můžete?“ zeptal se záchranářů.

„Všchno, co můžeme udělat tady venku. Ideálně bychom ho vzali do nemocnice, kde by mu tu ránu vyčistili, dali mu antibiotika a pořádně mu to zašili, ale do sanitky nechce vlézt a násilím ho nutit nebudeme.“

„Dobře,“ souhlasil Lively. „Salterová, doufám, že jste si nevzala svůj nejfajnější kabát. Dáme si pana Parsonse na zadní sedadlo. Můžete nám půjčit dvoje rukavice?“

„Prosím,“ odpověděl jeden ze záchranářů a každému z nich podal dvě kuličky svaštělé gumy. „Hodně štěstí.“

Navlékli si je. Parsons dál stál na místě, zíral do dálky a ústa se mu otevírala a zavírala, jako by se neúspěšně snažil promluvit. Salterová k němu přišla z jedné strany, Lively ze druhé a pomalu ho vedli k autu. Než se jim povedlo donutit ho správně se shýbnout tak, aby se posadil na zadní sedadlo, chvíli to trvalo, ale nakonec byl uvnitř. Salterová zavřela dveře a vzdechla.

„Skoro jako byste si tohle naplánoval na můj první den zpátky ve službě, abyste mě odradil,“ zaskuhrala.

„To jste za těch vosum měsíců stihla zapomenout, jak vokouzluující a zábavná je naše práce?“ prohodil Lively. „Řídím. Vy dohlídněte na našeho hosta.“

Salterová se podívala do zpětného zrcátka na Mikeyho Parsonse. Hlava mu cestou poskakovala nahoru a dolů jako pejskovi s kývací

hlavou a bílé mašličky na tmavě červené ráně vypadaly jako nějaké morbidní halloweenské malování na obličej. Náhle zvedl zrak a zorničky se mu zúžily, když se potkal s očima Salterové.

„Hej, Mikey,“ promluvila na něj. „Víte, kde jste?“

Dlouze a sípavě vydechl. Kyselost jeho dechu se rozšířila po vozidle. Mikey se přes odpor bezpečnostního pásu nejdřív vrhl vpřed, praštil hlavou o rozdělovací přepážku za Livelyho sedadlem a následně se udeřil temenem hlavy o opěrku. Třískal hlavou dopředu a dozadu, a čím dál silněji.

„Zastavte,“ vyzvala Salterová Livelyho. „Musíme něco udělat, než upadne do bezvědomí.“

„Ne, vrátíme se na stanici. Když bude v bezvědomí, zavoláme mu sanitku. Já na něj nebudu šahat, dokud je v tomhle stavu, a vy taky ne. Nemůžem vědět, čeho všeho je s tím sajrajtem v těle schopnej. Minulej měsíc jednoho strážníka během zatýkání pokousali.“

„Kolik toho o té droze víte?“ zjišťovala Salterová.

„Spice se prodává jako alternativa ke konopí, ale je to úplně syntetická droga. Mělo by to působit jako kanabinoidy, jenže co jsem tak viděl, v praxi to má účinky spíš jako LSD. Každý druh se vyrábí z jiných chemických látek, takže narkomani vlastně nevědí, co kouřej.“

„A kde to berou?“ pokračovala a snažila se ignorovat rány ozývající se ze zadního sedadla.

„Všude. Je to relativně levný na výrobu, potom to zabalej tak, že to vypadá celkem profesionálně, a je to míň riskantní než snažit se sem dovízt heroin nebo kokain. Nedostanem to z ulic dobřejch deset let. Ledaže by ten anti-Zorro vyděsil fetáky tak moc, že by to radši přestali brát.“

„Počkejte, seržo, tomu pachateli přece nemůžete začít říkat anti-Zorro. Vyčmurchá to tisk a hned to bude všude.“

Mikey natočil hlavu na stranu na poslední pořádnou dardu do opěrky za sebou a všechny mašličkové stehy se mu otevřely. Po tváři mu jako v nějakém hororovém filmu začala stékat krev a Salterová povytáhla na Livelyho obočí.

„Nevím, kdo se teď stará o vozový park, ale určitě nás nebude mít moc v lásce,“ prohodila.

Celkem snadno jej dostali na stanici, ale tam je zastavil seržant na příjmu. „Nečekáte, že ho převezmu, že ne? Měl by jet rovnou do nemocnice a vy to moc dobře víte.“

„Lékařskou pomoc odmítnul, ale představuje vohrožení pod vlivem návykový látky a potřebuje na pár hodin do cely. Musíme se z něj pokusit dostat nějakou výpověď, až se z toho trochu vyspí,“ vysvětlaval Lively.

„Zastavte to krvácení,“ nařídil seržant. „Trochu ho umyjte. Když mi to bude připadat dostatečné, převezmu ho. Vítejte zpátky, Salterová,“ dodal.

Lively na ni kývl. „Jděte nahoru a podejte hlášení šéfovy. Někdo už by měl bejt zpátky. Potom informujte tým. Já jsem tam hned, jak to tady vyřídím. A dejte si čaj. Na první ráno zpátky už toho bylo dost.“

„To máte recht, pane,“ přitakala a zamířila ke schodišti.

„No jo, teď se se mnou hádat nebude. Jen ať si všechnu tu špinavou práci udělám sám,“ zamručel.

„Jsem tvrdohlavá, ale ne blbá, seržo, to jsou dvě odlišný věci,“ zakřehla se a zmizela.

Jakmile vešla v patře do chodby, vzduch zelektrizoval shon z vyšetřovací místnosti. Na opačném konci chodby se objevila Ava Turnerová a zastavila se, na rtech se jí zvolna rozlil úsměv, když se k ní Salterová blížila.

„Konstáble Salterová, jsem ráda, že vás máme zpátky,“ přivítala ji Ava.

„Já jsem taky ráda, že jsem zpátky,“ přikývla Salterová. „Máme prý nějakou vraždu.“

„Vypadá to tak,“ potvrdila Ava. „Nebudu vás odrazovat od jakýchkoliv povinností. Byla jste uschopněna, to mi stačí. Ale dejte mi vědět, pokud budete něco potřebovat. Souhlas?“

„Souhlas,“ přijala Salterová. „A gratuluju k povýšení, šéfinšpektor-ko, i když teda s několikaměsíčním zpožděním.“

„Nejsem si jistá, jestli je gratulace na místě. Převážně mi to přijde jako trest. Kde jste se seržantem Livelym celé ráno byli?“

„Někdo vyřezal písmeno Z do tváře jednoho drogově závislého bezdomovce. Dnes ráno ho objevili celého zakrváceného. Žádní svědci, žádné stopy. Požil nějakou drogu – dostatečně silnou na to, aby si ještě teď nebyl vědom toho, co se mu stalo. Lively ho zrovna dole předává k příjmu za ohrožení pod vlivem návykové látky, snad bude moct za pár hodin podat výpověď.“

„Spice?“ zeptala se Ava.

„To je Livelyho teorie. Záchranáři byli podle všeho stejného názoru,“ odpověděla Salterová.

„Celé město je tím prolezlé,“ pokračovala Ava. „Dejte vědět proti-drogovému. Jestli je na ulicích nová várka, která v narkomanech vyvolává agresivitu, měli by to začít prověřovat.“

„Salterová,“ oslovil ji Callanach, který právě vyšel z vyšetřovací místnosti a připojil se k nim. Objal ji a Salterová se začervenala.

„Pane inspektore,“ odpověděla. „Ráda vás zase vidím, ale měla bych už jít. Musím sepsat svoje hlášení a od seržanta Livelyho dostanu pořádnou sodu, jestli nebude mít uvařené kafe, až přijde nahoru.“ Odspěchala do kuchyňky.

„Já zírám,“ podotkla Ava a otočila se na Callanacha. „Jsi v pořádku? Tak pohnutého jsem tě neviděla... vlastně nikdy.“

„Vtipné,“ odpálkoval ji. „Ale měla by už být zpátky v práci? Po tom všem, čím si prošla, potom, co přišla o to dítě.“

„Dej jí čas,“ řekla Ava. „Tipuju, že se snaží tlačit na ránu, aby zjistila, jak moc to bolí. Dohlídni na ni. Dej mi vědět, když nabydeš dojmu, že má nějaké potíže. Salterová je dobrá kriminalistka. Lidi, jako je ona, potřebujeme.“

Z vyšetřovací místnosti vystrčil hlavu konstábl Max Tripp a zavolal na ně. „Šéfinspektorko, máme info k Zoey Coleové a k jejímu otčímovi Christopheru Myersovi. Tohle budete chtít slyšet hned,“ oznámil jim.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Zoey Coleová ležela na vozíku pod prostěradlem. Ava a Callanach tiše stáli vedle a čekali na Jontyho Spurra. Pracovnice azylového domu pro oběti domácího násilí jim poskytla aktuální fotografii a večer předtím se dostavila identifikovat tělo.

„Dobré ráno vám oběma,“ pozdravil je Jonty ve dveřích a natahoval si přitom gumové rukavice. „Veřejné záznamy udávají, že je Zoey osmnáct let, což se shoduje s mými zjištěními. Navíc jsem včera mluvil s tou sociální pracovnící.“ Jonty začal listovat svými poznámkami. „Tady to máme, slečna Sandra Tillyová. Sdělila mi, že si Zoey stěžovala na bolest levé ruky kvůli špatně srostlým zlomeninám prstů. Zjistil jsem, že má tři staré zlomeniny – mám podezření, že jsou následkem dvou různých incidentů. K tomu čtyři zahojené fraktury žeber a pravděpodobně přeražený nos, ačkoliv u toho je vždycky těžké mít jistotu.“

„To dává smysl,“ souhlasila Ava. „Zoey odešla z domova a žila v azylovém domě. Tvrdila, že ji nevlastní otec léta bil. Matka o tom věděla, ale nijak nezakročila.“

„Policie to nikdy nevyšetřovala?“ divil se Jonty.

„Ne. Zoey na něj nechtěla podávat trestní oznámení, dokud s ním její matka bydlí,“ vysvětlila Ava.

„Nikdo od nás s tím otčímem ani s matkou ještě nemluvil,“ dodal Callanach. „Včera u nich byla hlídka, aby je informovala o jejím úmrtí. To jsme ještě nevěděli, jak se věci u nich doma měly. Chtěli jsme od vás nejdříve získat všechna fakta, než si toho otčíma předvoláme k výslechu.“

„S tím byste možná měli ještě posečkat. Přes noc jsem se sám pustil do pátrání, ale zatím jsem nic nezjistil. Pojdte, ukážu vám, o co jde.“

Jonty odhrnul prostěradlo a odhalil Zoeyino nahé tělo. Kůži na břiše, která byla předtím stažená a svrašťelá, jí narovnal a vrátil na původní místo, takže se v ní ukázal obrys.

„Co to do prdele je?“ vyhrkla Ava a přistoupila blíž, aby se na to mohla podívat zblízka.

„Přesně totéž jsem řekl, když jsem kůži začal narovnávat,“ přitakal Jonty.

Zaschlá krev kolem okraje siluety dodala postavičce vyříznuté ze Zoeyiny kůže hororový nádech. Ze středu hrudního koše byl vyříznut tvar hlavy. Do boků měla roztažené ručičky a nohy jí sahaly až k vršku stehén.

„Byla těhotná?“ zeptal se Callanach. „Tohle má být plod?“

„To bylo první, co jsem prověřil, když jsem ten výřez objevil, ale v době úmrtí těhotná nebyla ani nikdy neporodila. To ovšem nevylučuje, že nepočala a nerozhodla se těhotenství ukončit.“

„V tom případě bychom hledali přítele. Někoho, kdo jí to rozhodnutí měl za zlé,“ uvažovala Ava. „Jonty, říkal jste, že jste se dal přes noc do nějakého pátrání. Co jste hledal?“

„Další podobné případy. Nic jsem nenašel, za což jsem vlastně rád. Za pětadvacet let jsem nenarazil na nic tak šokujícího. Lucu, pomůžete mi prosím Zoey přetočit?“ Callanach přistoupil k tělu a asistoval mu. „Na zádech je vyříznutý přesně tentýž tvar jako vepředu. Muselo to být ovšem těžší provést, kůže je na zádech napjatější, je tam méně tuku.“

„Řekněte mi, že při tom nebyla při vědomí,“ hlesla Ava.

„V té věci mám dobré a špatné zprávy,“ odpověděl Jonty a ukazoval na několik míst na řezu. „Podle mého byla při vědomí, byť je pravděpodobné, že následkem šoku rychle omdlela, pokud viděla, co se jí děje. V těchto dvou místech je vidět, že si na ni pachatel ten obrys předkreslil, než začal řezat. Inkoust je sotva znatelný, musíte se na to hodně zaměřit, abyste ho viděli.“

„Čím to vyřízli?“ zeptal se Callanach.

„Skalpelem, lékařským. Sežene se snadno. Otestovali jsme kůži po dél okraje těch řezů a našli jsme značné množství lokálního anestetického krému. Myslím, že vrah tím krémem mazal Zoey břicho a záda několik dní předem.“

„Nemohl ji prostě nejdřív zabít?“ nadhodila Ava.

„To podle všeho nechtěl,“ odvětil Jonty. „Také má na sobě čtyři vpichy. Poslal jsem do laborky kožní vzorky a výsledky budou až za pár dní, ale vzhledem k tomu, jak blízko jsou u těch řezů,“ ukázal na malíčkaté vpichy u obou ramen a nohou vyříznuté postavy, „bych řekl, že než ten chirurg – a to slovo používám v tom nejvolnějším slova smyslu – začal, píchl Zoey lokální anestetikum. Na obou stranách jsou tytéž stopy.“

„Proč se s tím obtěžovat?“ zeptal se Callanach. „A než to řeknete, Jonty, vím, že dedukce je náš obor, ne váš. Ale pokud ji pachatel zamýšlel mučit, nemělo přece smysl mírnit jí bolest.“

„Z mého pohledu zdravotníka je odpověď jednoduchá. Pokud by ty řezy Zoey cítila ve vší intenzitě, hýbala by se, což by mu znemožňovalo vyříznout to čistě. A taky odhaduji, že by zemřela následkem šoku. Na srdce by toho bylo moc. Špatně by se jí dýchalo. Ta malá dávka anestetika umožnila udržet ji během operace naživu a snáze vyříznout požadovaný tvar.“

„A potom jí vrah obvázal rány a dovezl ji zemřít na veřejné místo?“ zeptal se Callanach.

„To už je váš rajon,“ odvětil Jonty. „Řezné rány byly provedeny krátce předtím, než skončila na té silnici. Kompresní obvazy by to krvácení na dlouho nezastavily a ztráta tak velké části kůže by ji dříve nebo později zabila, ať už by se jí do toho dostala infekce, nebo ne.“

„Kde by ten vrah vzal lokální anestetikum?“ zeptala se Ava.

„Od někoho ze zdravotnictví. Krádeží v nemocnici nebo v ordinaci obvodáka. Dost možná na internetu. Existují stránky, které poskytují zdravotnické vybavení jakémukoliv zájemci, který si je objedná, a to-

hle navíc běžně není považováno za rizikovou položku. Vysledovat ho ke zdroji bude téměř nemožné, což mě přivádí k té nemocniční košili, kterou měla na sobě, když jsme ji našli.“

„To nebyly šaty?“ divila se Ava.

„Ne. Nejdříve to kvůli vši té krvi bylo těžké rozeznat, ale vzadu to je otevřené a jsou tam pod sebou tři pravidelně rozmístěné mašle, což usnadňovalo přístup k jejímu břichu a zádům. Košile nemá žádnou cedulku ani značku a je z velmi standardní směsice levné bavlny, ze které se často vyrábí oblečení dovezené z Číny.“

„A jaké máme šance, že ji vysledujeme ke zdroji?“ zeptal se Luc.

„Několik tisíc ku jedné, řekl bych,“ odpověděl Jonty.

Ava si povzddechla. „Říkal jste chirurg ve volném slova smyslu. Takže je to nějaký zdravotník? Jak byste zhodnotil jeho chirurgické schopnosti?“ zjišťovala.

„Není to řezničina, ale není to nikdo trénovaný. Dotyčný dost zpackal to stažení kůže – všechny vrstvy, epidermis, dermis a podkožní tuk. V jednom bodě je to centimetr hluboké, ale na konci těch ručiček a nožiček se to ztenčuje na tři milimetry. Když se podíváte zblízka, uvidíte, jak trhavě tu kůži odstranil,“ ukázal Jonty.

„V tom dám na vás,“ řekla Ava. „A co nějaká pouta? Nic na první pohled nevidím.“

„Protože to pachatel udělal šikovně. Na kotnících a zápěstích má ošoupaný pruh kůže široký pět až sedm centimetrů bez stopy po uzlu. Odhaduji, že jí končetiny nějakou bandáží připoutal k nehybnému předmětu, jako například k tyči. To by vysvětlovalo absenci zjevných pohmožděnin. Jemnější obvaz by jí pokožku rozedřel. Pod mikroskopem je vidět, že jí na kůži zůstala zelená vlákna.“

„Její únosce to tak neudělal náhodou,“ podotkl Callanach. „Bud s tím měl už zkušenost, nacvičil si to, nebo si to dlouho nastudovával. Někaké DNA nebo otisky na těle?“

„Nic jsme nenašli,“ odpověděl Jonty. „Pachatel měl rukavice. Patrně ji předtím, než začal odstraňovat kůži, omyl. Na spodní části nohou,

na rukách a obličeji měla hlínu, prach a listí, jak se plazila po silnici, ale nic, podle čeho by se dal identifikovat. Kromě toho mám už jen jednu věc. Z hlavy jí odstříhl část vlasů. Kořínky jsou netknuté, takže jí je nevytrhl. Není to moc, ale stejně to vyvolává otázky.“

„Trofej?“ uvažoval Callanach.

„Těch má už tak dost,“ odvětila Ava. „Má její oblečení, boty, šperky, pokud nějaké měla na sobě, patrně kabelku. A to nepočítám velký kus kůže. Ještě něco, pane doktore? Musím se vrátit a promluvit si s komisařkou.“

„Jen to, že než jí to provedl, staral se o ni. Neměla jiná zranění. Byla hydratovaná a v žaludku měla jídlo. Úmyslně ji držel naživu bez jakékoliv újmy na zdraví. Podle mých zjištění nebyla sexuálně napadena,“ pokračoval Jonty. „S tímhle případem vám přeju hodně štěstí. Osoba, která to Zoey udělala...“

„By si zasloužila zemřít,“ dopověděla Ava. „Nic jiného se k tomu říct nedá. Dotyčný nebo dotyčná by se měli modlit, abych je jako první nenašla já.“

„Chtěl jsem říct, že ta osoba je extrémně nebezpečná, být s vámi nemůžu nesouhlasit, šéfinspektorko. Nefiguroval v tom ani vztek, ani nedostatečná sebekontrola, ani násilí. Mezi jejím zmizením a objevením těla uběhlo sedm dní. To je dost dlouhá doba, a celý týden s ní byl a sledoval, jak žadoní a pláče. Potom by pro člověka muselo být těžké ji rozřezat a nechat zemřít.“

„Pro psychopata ne,“ poznamenal Callanach.

„Tohle je psychopat s obzvláště silným žaludkem a železnou vůlí.“ Jonty si stáhl rukavice a otočil se k odchodu. „Nemusíte spěchat.“

Callanach počkal, než byl soudní lékař pryč, a potom se obrátil na Avu. „Jsi v pořádku?“ ujišťoval se. „Nikdy jsem tě neslyšel říct, že bys někoho chtěla zabít.“

Ava odhrnula prostěradlo ze Zoeyina obličeje. „Podívej se na ni,“ vyzvala ho. „Na pomezí mezi dětstvím a dospělostí. Prožila si násilí, ale našla v sobě dost síly na to se sebrat, odejít a najít si pomoc,

i když ji nedokázala ochránit ani vlastní matka. Víme, že nemá záznam v trestním rejstříku, takže navzdory svému dětství nikdy nepodlehla žádným svodům. Přestěhování do azylového domu pro ni mělo znamenat začátek nové kapitoly. Měla být konečně v bezpečí. A nejkřutější na tom bylo, že ji pachatel držel naživu celý týden a za celou tu dobu jí neublížil. Musela pořád doufat. Ať už se jí ta situace zdála sebezoufalejší, nějaká její část si pořád musela myslet, že se z toho dostane. Když toho přežila tolik, přece nezemře svázaná a bez sebe strachy. To jí muselo běžet hlavou.“

„Nemůžeš se do ní vžívat,“ namítl. „Musíme si od toho udržet odstup a dívat se na to bez emocí. Vsadil bych na toho otčima.“

„Od domácího násilí, byť dlouhodobého, je to setsakra skok,“ nesohlasila.

„Možná se na něj Zoey rozhodla podat trestní oznámení. Možná nemohl snést, že odešla, a bouchnul. Je pravděpodobné, že to udělal někdo, koho znala,“ přemýšlel.

Ava prostěradlo stáhla ještě níž, aby odhalila Zoeyino břicho. Tkáň pod chybějící kůží svítila v jasném světle zářivek šedorůžově.

„Je to naprosto neskutečné,“ pronesla. „Jak na takové mučení může někdo vůbec přijít? Možná že tu osobu, která jí to udělala, znala a možná že ne, ale bylo to osobní. Zoey si vybrali úmyslně. Ne náhodou. V pachatelově mysli to má nějaký smysl. Nějakou zvrácenou logiku.“

„Mám rovnou zajet za tím otčímem?“ zeptal se.

„Nejdřív jeď do toho azyláku,“ řekla. „Mám dojem, že ta Sandra Tillyová, která tělo identifikovala, toho bude o tom, čím si Zoey prošla, dost vědět. Zjisti od ní všechno, co můžeš, ať na něj máš municí. Nechci, aby ten otčím měl možnost se ti vykrucovat, až ho budeš vyslýchat. Promluv si s ostatními obyvatelkami toho azylového domu. Chci vědět, jestli měla pořád strach, jestli si myslela, že ji někdo sleduje nebo že je v nebezpečí. A hlavně chci vědět, co jí ten otčím dělal. Potom projdi její osobní předměty. Zprávy, deníky, pomohla by e-mailová adresa.“

„Dobře,“ přitakal.

„Až pak jeď za tím otčímem Christopherem Myersem. Vyslechni ho bez přítomnosti její matky, když to půjde. Už takhle toho máme dost na domovní prohlídku. Chci to tam pročesat skrz naskrz, od garáže po půdu,“ nařídila.

„A co Zoeyina matka?“ zeptal se.

„Nevím, co čekat od ženy, která nedokázala ochránit vlastní dítě před dlouholetým násilím. Musí truchlit. Jdi na to zlehka. Nechci, aby to vyšetřování ohrozily nějaké stížnosti, ale ať určitě ví, že o tom násilí máme nezávislé důkazy. Možná jí naznač, že ji můžeme obvinít z týrání dítěte,“ pokračovala.

„To nepůjde, když už Zoey není naživu,“ namítl.

„To víme my, ale ona ne. Když budeš mít mimo záznam příležitost, pořádně ji postraš. Jako rodič selhala, když byla její dcera ještě naživu. Možná že teď, když je Zoey po smrti, z ní bude aspoň napůl obstojná matka a řekne pravdu.“

„Radíš mi, ať poruším pravidla?“ divil se.

Ava se na Zoey něžně usmála a potom ji zase přikryla. „Radím ti, ať uděláš všechno, co můžeš, abys toho hajzla našel. A až dotyčného nebo dotyčnou budeš mít, hodlám toho člověka strčit za mříže a držet ho tam, dokud nevyпустí duši. A stejně to bude málo.“

KAPITOLA PÁTÁ

„Přines jsem vám kafe, šéfová. Prej jste se zrovna vrátila z márnice. Tak jsem si říkal, že by vám bodlo.“ Seržant Lively vešel do Aviny kanceláře a na stůl před ní postavil kouřící hrnek a nerozbalené sušenky. Ava si dary prohlédla a potom se Livelymu zadívala do tváře.

„Do hajzlu, Lively, řekněte mi, že jste nezabil nikoho v policejní vazbě,“ vyhrkla.

Lively se pár vteřin dokázal tvářit uraženě, ale potom se rozesmál. „Ta práce z vás dělá cynika. Copak vobyčejnej seržant nemůže svý šéfinspektorce přinést hrnek kafe bez toho, abyste hned myslela na nejhorší?“

„Jak dlouho už spolu děláme?“ zeptala se.

„Už nějakých deset let, šéfová, jestli počítám dobře,“ odpověděl a sedl si.

„A kolik hrnků kafe jste mi za celou tu dobu udělal?“ pokračovala.

„Moc vo tom přemejšlíte, šéfová. Co ta holka, kterou našli na Tor-duff Road?“ zjišťoval.

„Ohavné,“ pronesla Ava a otevřela sušenky. „Čekáte, že vám nabídnu, nebo proč jste se tady tak uvelebil? Bez zvláštního důvodu?“

„Ne, jen si je nechte. Měl jsem je schovaný vzadu v zásuvce, aby mi je ty nenechává zmetci nešlohlí.“

„Tak dost. Řekněte mi, co jste udělal a do jak velkého průseru jste kriminálku namočil,“ uhodila na něj Ava.

Lively se nahnul dopředu a vytáhl z balíčku sušenku. „Jde vo konstábla Salterovou. Mám vo ni starost,“ oznámil jí, než si celou sušenku nacpal do pusy.

„Stalo se něco? Nikdo mě o žádném problému neinformoval,“ řekla.

„Nechci dělat, že jsem sněd všechnu moudrost, ale je to moc brzo. Christie by ještě neměla bejt ve službě.“ Toužebně se zadíval na kávu. Ava hrnek přesunula mimo jeho dosah, než se z něj stačil napít.

„Vy jste nedávno ve službě taky utrpěl vážné zranění. Vybavuji si, že vám byla doporučena operace levého ramene, ne že byste si to nějak vzal k srdci. Když jsem zpochybnila vaše rozhodnutí vrátit se do práce, řekl jste mi, že svoje tělo znáte sám nejlépe.“

„Tohle je něco jinýho a vy to moc dobře víte. Ztrátu dítěte nemůžete přirovnávat k potyčce s páčidlem,“ zabrblal Lively.

„Doktorka ji uschopnila,“ namítla Ava. „Mluvila jsem s ní. Věří, že je připravená, a já jejímu úsudku důvěřuju. Víte snad něco, co já ne?“

Lively si z klína se zamračeným výrazem oklepal drobečky.

„No tak, seržante, přišel jste mi něco říct. Tak ven s tím.“

„Christie Salterová mi na kuchyňský dlažbě málem umřela v náručí, šéfová, když ji jeden úchylnej šmejd zajal jako rukojmí a šáhlá baba netrefila jeho, ale bodla ji. Kdyby tam sanita už nestála, tak jsme vo ni přišli. Voperovali ji celý hodiny. Její holčička jí umřela ještě v břiše. Nemůžete mi tvrdit, že je připravená bejt zpátky tam venku, ne se vším tím svinstvem, se kterým se dennodenně dostáváme do styku.“

„Seržante,“ promluvila na něj Ava jemně, „nemyslíte, že by možná nebylo od věci, kdybych vás poslala promluvit si s nějakým odborníkem, vzhledem k tomu, čím jste si ten den prošel? Trauma neutrpěla jen konstábl Salterová. Musel to být otřesný zážitek i pro vás.“

„No s tím jděte do prdele! Do hajzlu – pardon, šéfová, zapomněl jsem, s kým mluvím,“ omluvil se.

„Odpuštěno. Není to snadné. Chápu, že představa toho, že s někým mluvíte o svých pocitech, je pro vás a další vysloužilé členy sboru nepřírozená, ale časy se změnily. Není proč se za to stydět a nikdo kromě nás o tom nemusí vědět,“ přemlouvala ho.